

★ SIR ARTHUR CONAN DOYLE ★

SHERLOCK HOLMES

vyšetruje

**PODPIS
ŠTYROCH** ★

FRAGMENT

Sherlock Holmes vyšetrojuje: Podpis štyroch.

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Sir Arthur Conan Doyle

Sherlock Holmes vyšetrojuje: Podpis štyroch. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

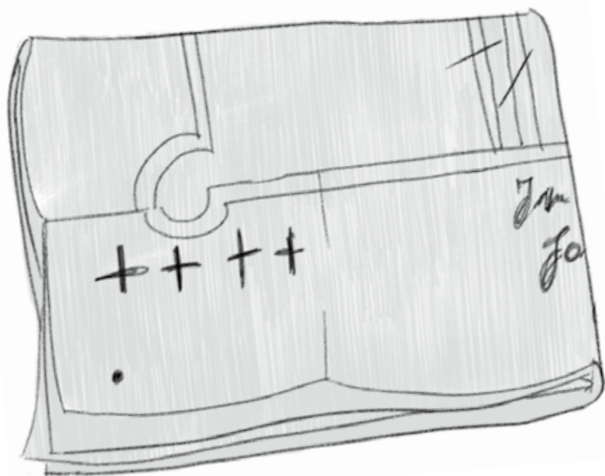
SHERLOCK HOLMES

vyšetruje

SHERLOCK HOLMES

**PODPIS
ŠTYROCH**

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

FRAGMENT

Sherlock Holmes: The Sign of the Four
Copyright: © Sweet Cherry Publishing [2019]
Licensor: Sweet Cherry Publishing United Kingdom [2021]
Adapted by Stephanie Baudet
Translation © Silvia Slaničková, 2022
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-2813-3
ISBN e-knihy 978-80-566-2845-4 (1. zverejnenie, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-2846-1 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-2844-7 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

Raz popoludní sme s Holmesom sedeli v obývačke a rozprávali sa, čo bola frustrujúca činnosť, keď práve neriešil nijakú záhadu. V ten deň sa hral s fajkou a sťažoval sa na nedostatok podnetov. Vzal som brožúrku, ktorú mal položenú na kolenách, a pokúsil som sa zmeniť tému: „Čo hovoríte na môj pokus? Čítali ste môj opis *Štúdie v červenej*?“

„Prelistoval som si ho,“ odvetil, „ale nemôžem vám blahoželať. Riešenie zločinov je exaktná veda, a predsa ste sa doň pokúsili primiešať emócie.“

Jeho kritika ma nahnevala, text som písal vyslovene so zámerom, aby som mu urobil radosť.

„Niektoré moje práce práve prekladajú do francúzštiny,“ oznámil mi, celkom slepý k mojim pocitom.

„Vaše práce?“

„Nevedeli ste o tom?“ začudoval sa so smiechom. „Napísal som niekoľko krátkych textov. Jeden o rozdieloch medzi viac než stovkou druhov tabaku a druhý o sledovaní stôp. Ale už vás iste nudím svojimi koníčkami.“

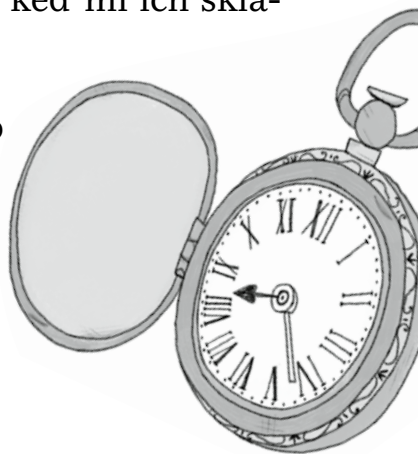
„Kdeže,“ namietol som popravde. „Pokladali by ste za bezočivé, keby som si chcel vaše schopnosti preveriť?“

„Naopak, s radosťou sa pozriem na akýkoľvek problém, ktorý mi predostriete,“ odpovedal Holmes.

„Počul som, ako ste vraveli, že človek zanechá svoju stopu na predmetoch, ktoré bežne používa,“ začal som a vybral pritom z vrečka hodinky. Neboli nové, ale ja som ich mal iba krátko. „Mohli by ste mi, prosím, povedať, aký bol predchádzajúci majiteľ týchto hodiniek?“

Trochu pobavene som mu podal hodinky. Vedel som, že nemá najmenšiu šancu, ale chcel som mu dať príučku, aby nebol stále taký presvedčený, že sa nikdy nemýli. Uprene sa zadíval na ciferník, otvoril hodinky zozadu a lupou skúmal strojček vo vnútri. Ledva som potlačil úsmev, keď mi ich sklamané vrátil.

„Nedá sa z nich skoro nič vyčítať,“ povedal. „Nedávno ich niekto vyčistil.“

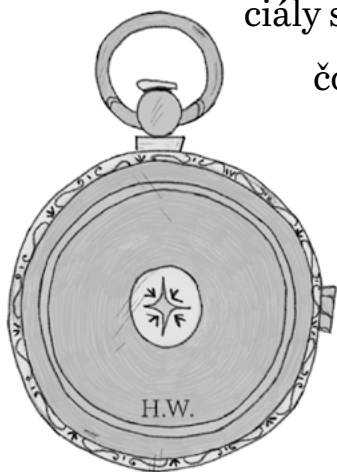

„Máte pravdu,“ prisvedčil som a pokladal som to za chabú výhovorku, ktorou chcel zakryť svoje zlyhanie.

„Ale niečo sa mi predsa podarilo zistiť,“ povedal a zamyslene hľadel do stropu. „Domnievam sa, že tie hodinky patrili vášmu staršiemu bratovi, ktorý ich zdedil po vašom otcovi.“

Prikývol som. „To ste bezpochyby zistili z písmen H. W. na rube.“

„Presne tak. W označuje vaše priezvisko. Hodinky majú takmer päťdesiat rokov a iniciály sú rovnako staré ako hodinky, čo znamená, že ich vyrobili pre niekoho z predchádzajúcej generácie. Šperky obyčajne dedí najstarší syn. Váš otec zomrel už pred mnohými

rokmi. To znamená, že ich vlastnil váš starší brat.“

„Správne,“ prikývol som. „Ešte niečo?“

„Bol veľmi ľahkomyselný. Mal v živote otvorené každé dvere, ale všetky príležitosti zahodil. Žil v podstate v chudobe s krátkymi okamihmi blahobytu. Napokon začal piť a zomrel. Viac som nezistil.“

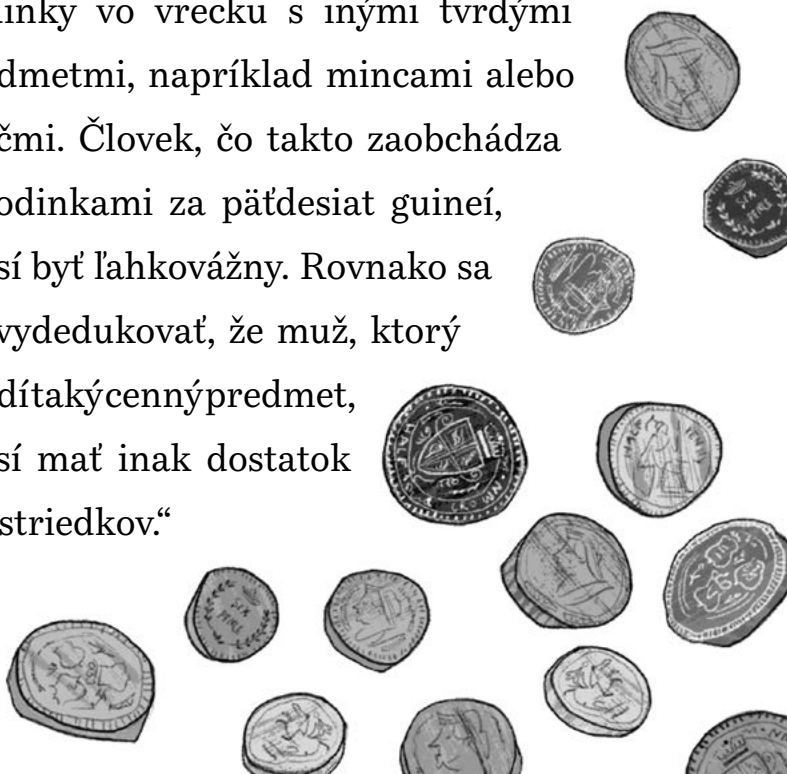
Vyskočil som z kresla a začal sa roztrpčene prechádzať po obývačke.

„Nechce sa mi veriť, že ste sa k tomuto znížili, Holmes. Zistili ste si informácie o mojom úbohom bratovi a teraz sa tvárite, že ste ich vydedukovali z hodínok.“

„Milý doktor,“ oslovil ma vlúdne, „odpusťte, že som sa dotkol bolestivej témy. Ubezpečujem vás však, že kým ste mi nepodali tie hodinky, ani som netušil, že ste mali brata.“

„Tak ako ste na to všetko prišli? Máte úplnú pravdu. Boli to len dohady?“

„Nie, ja nikdy nehádam. Nechápete to, lebo nedokážete sledovať prúd mojich myšlienok a nevšímate si drobné detaily, ktoré ma priviedli k daným záverom. Najprv som povedal, že váš brat bol ľahkovážny. Ak sa pozriete na spodnú stranu puzdra, uvidíte, že je celé doškriabané. To znamená, že nosil hodinky vo vrecku s inými tvrdými predmetmi, napríklad mincami alebo kľúčmi. Človek, čo takto zaobchádza s hodinkami za päťdesiat guineí, musí byť ľahkovážny. Rovnako sa dá vydedukovať, že muž, ktorý zdedí taký cenný predmet, musí mať inak dostatok prostriedkov.“

Prikývol som. Môj brat zdedil po otcovi veľa peňazí.

„V záložni zvyčajne vyryjú číslo lístka zvnútra puzdra. Lupou som videl štyri takéto čísla, takže sa domnievam, že váš brat mal neraz finančné ťažkosti. A občas mal aj obdobia blahobytu, keď si mohol hodinky kúpiť späť. A napokon,“ pokračoval, „pozrite na kľúčovú dierku. Je okolo nej obrovské množstvo škrabancov, keď netrafil kľúčikom do dierky. Všetci opilci ich majú na hodinkách. Takže nijaká záhada.“

„Je to nad slnko jasnejšie,“ odvetil som. „Ospravedlňujem sa. Mal by som viac veriť vašim schopnostiam. Škoda, že práve nemáte nijaký prípad.“

Ani som nestihol dopovedať, keď naša domáca vošla s rúžom zaklopaním do izby

a na mosadznom podnose niesla navštívenku.

„Prišla za vami akási mladá dáma, pane,“ oslovila Holmesa.

„Slečna Mary Morstanová,“ prečítal si môj priateľ. „Pošlite tú mladú dámu hore, pani Hudsonová. Nikam nechodte, doktor. Budem rád, keď ostanete.“

Slečna Morstanová sebavedome vošla do izby. Bola to mladá, nízka, dobre oblečená plavovláska. Mala na sebe jednoduché béžové šaty a klobúk ozdobený jediným bielym perom. Pôsobila milo a prívetivo na nás hľadela veľkými modrými očami. V živote som nevidel takú ušľachtilú a jemnú tvár.

Keď si sadla na stoličku, ktorú jej Holmes ukázal, všimol som si, že sa jej trasú pery a chvejú ruky. Pod jej pokojným vystupovaním sa skrývala úzkosť.

„Prišla som za vami, pán Holmes,“ povedala, „lebo som sa ocitla vo zvláštnej situácii.“

Holmes si počúchal ruky a zasvietili mu oči. Predklonil sa a v jeho jastrabích rysoch sa zračilo plné sústredenie.

„Oboznámte nás s vaším prípadom,“ vyzval návštevníčku.

Cítil som sa tam navyše.

„Ospravedlňte ma, prosím,“ povedal som a postavil sa.

Na moje prekvapenie mladá dáma zdvihla ruku.

„Ak by bol váš priateľ ochotný ostať, mohol by mi veľmi pomôcť.“

Klesol som nazad do kresla.

„Môj otec bol dôstojník v jednom pluku v Indii a poslal ma domov ešte ako dieťa,“ začala slečna Morstanová. „Matka mi zomrela, keď som bola malá, a v Anglicku som nemala nijakých príbuzných, tak ma umiestnili do internátnej školy v Edinburghu, kým nedovrším sedemnášť rokov. V roku 1878 otec prišiel domov. Poslal mi z Londýna telegram, že šťastne docestoval a býva v ho-

teli Langham. Prišla som do Londýna a zamierila priamo do hotela. Tam mi oznámili, že kapitán Morstan u nich síce býva, ale večer si vyšiel von a odvtedy sa nevrátil. Celý deň som márne čakala a večer, keď stále neprišiel, som zavolala na políciu. Dala som oznámenie do všetkých novín, ale od toho dňa o mojom otcovi nikto nič nepočul...“ Zvyšok vety zanikol v potláčanom vzlyku.

„Kedy sa to stalo?“ opýtal sa Holmes a otvoril si poznámkový blok.

„Zmizol tretieho decembra 1878 — je to už skoro desať rokov.“

„Čo jeho batožina?“

„Bola v hoteli. Mal v nej knihy, oblečenie a niekoľko suvenírov z Andamanských ostrovov. Bol jedným z dôstojníkov, ktorí tam mali na starosti trestancov.“

„Poznal niekoho v Londýne?“

„Viem iba o jednom človeku — majorovi Sholtovi, s ktorým slúžili v rovnakom pluku. Odišiel do dôchodku nejaký čas predtým a žil v Upper Norwoode. On však ani netušil, že otec sa vrátil do Anglicka.“

„Zvláštne,“ zamyslel sa Holmes.

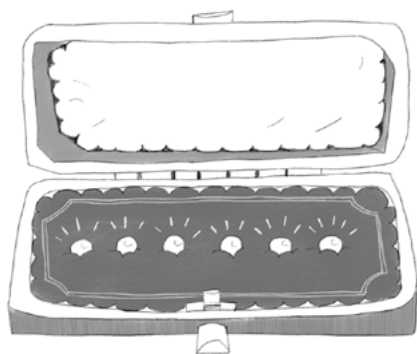
„Najzvláštnejšie na tom však je,“ pokračovala slečna Morstanová, „že v máji 1882 sa v novinách *The Times* objavil inzerát, v ktorom si zadávateľ pýtal moju adresu a tvrdil, že ak ju uvediem, nebudem ľutovať. Vtedy som akurát začala pracovať ako guvernanka pre pani Forresterovú. Dala som na jej radu, uverejnila v novinách svoju adresu a ešte v ten deň mi poštou prišla malá

Guvernantka

Žena, ktorá pracuje ako domáca vychovávateľka alebo učiteľka. Guvernantky bývali zamestnané v bohatých rodinách.

kartónová škatuľka
a v nej obrovská perla.
Nebol k nej priložený
nijaký lístok. Odvtedy
každý rok v ten istý
deň dostanem podob-
nú perlu a vôbec netuším, kto ich posiela.
Ide o skutočne vzácne a hodnotné perly.
Pozrite.“

Otvorila plochú škatuľku a ukázala nám
šesť najúchvatnejších perál, aké som kedy
videl.